

Fader eller Moder, ere maaffet ligesaa hyppige, som hvor de arve alene, naar begge Forældre ere døde, og man vil ved den Forandring, Udvalget foreslaaer, i det første Tilfælde vinde adskillige Procent, nemlig $3\frac{1}{2}$ pCt., som vistnok vil være mere end tilstrækkelig til at veie op imod den halve Procent, som efter Udvalgets Forslag vil tabes i det andet Tilfælde i Sammenligning med den nu bestaaende Tilstand. Derimod har man ikke fundet Betænkelighed ved Forslaget om at forhøje Arveafgiften af den Arv, som tilfalder fjernere Betslægtede eller Ikkebetslægtede, fra $4\frac{1}{2}$ til 7 pCt., men Udvalgets Fleertal har ogsaa maattet holde for, at naar man var gaaet til 7 pCt., var man kommen til en Grænse, der ikke burde overskrides. Det kan naturligvis i og for sig være meget vanffeligt at sige, om netop den ene eller den anden Grænse er den rigtige, men et Sted maa man dog formeentlig standse, og 10 pCt. synes virkelig at være en altfor høi Afgift; en Afgift af den Størrelse vilde vistnok ogsaa meget lade befrygte, hvad jeg antydede, at man ved Dispositioner i levende Live vilde søge at indbringe sig den hele Afgifts Erlæggelse. Den Arveafgift af 10 pCt., som man her, det vil sige et Mindretal af Udvalget, bringer i Forslag, minder om den Arveafgift af 10 pCt., som tidligere fandt Sted, naar Arven førtes ud af Riget; det er nu en Menntesfeald eller mere, siden det sidste Spor af denne 10 pCt.s Afgift faldt bort, og det forekommer mig, at det ikke vilde være heldigt, om man nu igjen vilde indføre en lignende Dienstaft af Arv, som falder til Fremmede her i Landet. — Det Forslag, som Udvalget har tilladt sig at stille til en ny § 2, og som findes anført under Nr. 2, gaaer kun ud paa at stille det tydelig frem, hvormeget der skal svares i enhver af de forskjellige Classer; det tjener altsaa kun til at lette Overgangen. — Under første Behandling blev det tilfældigt omtalt, at man burde ved denne Leilighed have en lille Afgift, som nu findes Sted under Navn af Forlovspege; jeg skal ikke opholde mig videre derved, da det Fornødne deels blev anført ved første Behandling, deels findes omtalt i Udvalgets Betænkning. Man har fremdeles tilladt sig at foreslaae en ny Paragraph, der skulde gaae ud paa, at Loven ikke kommer

til Anvendelse paa Færøerne. I den Henseende maa jeg først bemærke, at hvad der har givet Anledning til det foreliggende Lovudkast, er jo tildeels Stempletpapirsloven; men Stempletpapirsloven gjælder, som det erede Thing bekendt, ikke paa Færøerne. Naar man altsaa vil søge et Motiv til at forhøje Arveafgifterne deri, at Stempletpapirsbesætningen nedsettes, vil det sees, at det ikke kan strække til, naar Spørgsmaalet er om Færøerne. Dernæst skal jeg tillade mig at erindre om, at der paa Færøerne findes særegne Forhold Sted med Hensyn til disse Arveafgifter. I Loven af 22de Marts 1855, som handler om Fattigvæsenet paa Færøerne, findes i § 19 lit. b anført som en Indtægt, der tilfalder Amtsfattigkassen, disse Arveafgifter, hvilket støtter sig paa en Resolution af 18de Mai 1796, der tillader, at de respective 3 og 2 pCt.s Arveafgifter, som svares af Arv, der tilfalder Udarvinger paa Færøerne, maatte affortes i den 4 pCt.s Afgift, som blev paabudt ved Forordningen af 1792. Den Omstændighed, at der er særegne Forhold tilstedede paa Færøerne med Hensyn til Arveafgifterne, gjør efter Udvalgets Formening ogsaa, at det vil være hensigtsmæssigt, indtil videre ikke at lade det her foreliggende Lovudkast komme til Anvendelse paa Færøerne. Det vil da senere kunne komme under nærmere Overveielse, hvorvidt denne Lov skal overføres til Færøerne og hvilke Modificationer den i saa Tilfælde skal undergives. — Det Forslag, der er stillet til en anden Titel paa Lovudkastet, skal jeg ikke opholde mig ved; den foreslaaede Forandring vil fremgaae af de Endringsforslag, Udvalget har stillet. — Jeg har nu kun tilbage at gjøre opmærksom paa, at det i Udvalget har været Gjenstand for Overveielse, hvorvidt man ikke med det Samme kunde bringe i Forslag nogle Forandringer i de hidtil gjældende Regler med Hensyn til Opkrævningen af forskellige Afgifter, om man navnlig ikke deels kunde nedsette de Afgifter, der blive at erlægge i Tilfælde af Stiftbehandling, og deels simplificere Afgiftens Erlæggelse derved, at Arveafgifterne bleve opkrævede i Forbindelse med disse berørte Omkostninger og Gebyrer ved Stiftbehandlingen. Udvalget er imidlertid kommet til det Resultat, at den foreliggende